

23. 1. 1979

Nejsme taky takoví?

Nášemu divadlu dnes nejlvíce chybí současné české drama. A tak se častěji obracíme k bohatší tvorbě našich sousedů, z níž zejména dramatika sovětská prodělává v posledních letech kvalitativní i kvantitativní konjunkturu. A protože je našemu životu blízká, do značné míry absenci současné české hry nahrazuje a mezi inscenátory i herci je oblíbená. A že s dobrou hrou ze současnosti roste i herecký výkon, to potvrzuje Kačerova inscenace Vasiljevovy hry „Leťte, bílé labuť“ ve Státním divadle (v hlavní roli A. Postler), ale i případ nejpřednější — inscenace hry mladého sovětského dramatika A. Kutěrnického „Jako bychom se ani neznali“ v Divadle Petra Bezručů. Zdánilivě všední hra ze života jedné rodiny by snadno mohla sklouznout do polohy neškodné veselohry, nebýt pevného vedení režisérem I. Rackem j. h., a hlavně velmi dobrých hereckých výkonů. Platí to ze-

jména o M. Sulcovi v roli tatinka. Sulc si dobře uvědomuje, že tato postava je nejen směšná ve své posedlosti věcmi, ale zároveň nebezpečná v tom, že věc u ní nahrazuje citový vztah k člověku, i k vlastní rodině. Obě základní polohy dokáže Sulc vyjadřovat téměř současně, takže divák se směje a zároveň ho mrazí v zádech. Druhý velký herecký výkon v tomto večeru podává Z. Zák. Jeho syn Michal je neodolatelný ve svém průbojném mladistvém optimismu a v bezprostředním vztahu k sestře Kateřině. Miluje radostný aktivní život, ale je přece jen poznamenán racionálnějším, praktičtějším myšlením, takže přistupuje bez zábrán na táův zdánlivě rozumný kompromisní smír. A tak Kateřina (poté, co nenajde porozumění ani u přítele Vladimíra), zůstává sama, sice s vlastními rodiči a bratrem, ale ti jsou pro ni cizími lidmi. M. Logojrov má těžký úkol prokázat přesvědčivost a citové bohatství této postavy v kontrastu

ke všem ostatním na jevišti. Dokáže však působivě vyjádřit tragičnost a bezvýchodnost úsilí Kateřiny, již se nepodaří přimět ani jednoho člověka ze svého okolí, aby vybočil ze všedního koloběhu života či alespoň na chvíli ustal v honbě za osobním cílem, a pokusil se jí porozumět. To však není (jen) mravní obžaloba: za postavami úspěšných lidíček, mezi něž patří i maminka (M. Víková) i Kateřinin přítel námořník Vladimír (O. Prajzner) i povrchní kamarádka Monika (N. Šebestová j. h.), cítíme mechanismus moderního světa, který často nenápadně vtiskuje člověku na úkor jeho přirozenosti svou vůli. V sugestivním závěru představení si diváci musí položit otázku: nejsme taky takoví? A to je varovné poselství, které mladému divákovi předává sovětský dramatik A. Kutěrnickij a herci DPB v inscenaci, jež je dokladem, jaký význam pro divadlo má dobrá hra ze současnosti. [S]

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
odbor výstřižků
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘÍZEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

19. 1. 1979

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
odbor výstřižků
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘÍZEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník

23. 1. 1979

V pátek 5. ledna uvedlo Divadlo Petra Bezruče v Ostravě premiéru hry Andreje Kutěrnického Jako bychom se ani neznali. Režisérem představení je hostující Ilja Ráček ml., výtvarníkem Ilja Hylas ml. Na snímku Vladimíra Dvořáka M. Viková, V. Žák a M. Logojdová.

△ Na snímku M. Šulc, M. Viková, Z. Žák a M. Logojdová ve hře „Jako bychom se ani neznali“, kterou v současné době uvádí Divadlo Petra Bezruče.

Foto: Vladimír Dvořák